

Sesión de voo

GONZALO NAVAZA

Non digo que non o coñeza. Si que o coñezo. Somos veciños. O que pasa é que non temos moito trato. Saudámonos, ola Charli, como che vai Cuco..., e punto. De nenos si; temos xogado xuntos. El ó básquet non tiña rival. Chega a medir dúas cuartas máis e estaba hoxe na NBA, que de rapaz era unha figura. Unha figura. Pero logo quedou pequeno e perdeuse unha estrela do deporte. E de aí disque xa se meteu na droga. Vamos, despois dese tempo; non digo que se metese por quedar pequeno. Nin sei se se meteu ou non. Iso é o que contan, eu falo de oídas. O certo é que desde hai tres ou catro anos non se deixa ver moito polo barrio. Se cadra vive noutro lado. Nin llo preguntei. Tampouco sei con certeza a que se dedica.

Este xoves cadroulle de vir por alí e achegouseme. Ola Cuco, xa te vin o outro día polos aires; a ver cando me deixas probar o parapente. Eu que lle ia dicir. Cando queiras, Charli. E entón dí que me toma a palabra e que conte con el o sábado, é dicir, hoxe. E hoxe, cando saio da casa, alí o vexo diante do portal, agardando por min. Non tiven escapatoria.

Leveino ó miradoiro de Couso, que cando venta maino do sudoeste é moi bo sitio. Ó chegarmos andaba por alí un fulano facendo fotos, pero apenas reparamos nel. Eu explíqueille a Charli cada detalle do mecanismo e dispúxenme a botarme. Na primeira tentativa, por mor de virarme para que vise ben a postura do corpo no salto, escoreime tanto que capotei de babor e esfragueime polo barranco abaixo dando tombos, nunha caída estrepitosa que acabou por escacholarme contra un castiñeiro. Vin literalmente as estrelas. Literalmente. O Charli baixou correndo, preguntándome se estaba ben. Estaba ben; algo amolado, pero ben. E o aparello tamén parecía intacto. Vaia primeira lección, queixábamelle eu mentres gabeabamos polo barranco arriba turrando do parapente.

Para a miña sorpresa, ó chegarmos de novo ó miradoiro, Charli zafouse de min e encarouse a berros co fotógrafo: ¡Que pasa, mamalón, dáche a risa! ¡E se se parte a crisma que, pedazo de bosta! O outro, na distancia, fixo que non oía, meteuse no coche e liscou. Despois boteime outra vez, xa sen problemas, e logo animouse el, e fíxoo coma se levase toda a vida voando. E aínda se botou catro ou cinco veces máis, e só parou ó cabo de tres horas, cando lle dixen que había que deixalo, que empezaba a escurecer. Realmente eu estaba farto de agardar no miradoiro coma un parvo mentres el gozaba voando co meu parapente.

O caso é que lle colleu gusto. No camiño de volta viña todo contento, dicindo que ía comprar un, e ó pasarmos pola de Amador mandoume parar; quería convidarme a un cubata para celebrarmos o seu bautismo de voo. Nada máis entrar vimos nunha mesa da esquina o mesmo fotógrafo de antes, agora cunha moza, e o Charli mirouno cun ollar retorto.

Xa estabamos bebendo os cubatas cando a parella da esquina botou unhas risas, e entón vai o Charli e vírase cara a eles sen erguerse do asento: ¿Que, pedazo de bosta, aínda che dura? ¿Vou ter que partirche a cara para que pares de rir? Tivo que repetirillo porque o outro de primeiras non se daba por aludido, pero ó cabo respondeu provocador: ¡Atrévete!

O Charli ben que se atreveu. Non o pensou dúas veces. Ergueuse, sacou unha pistola de non sei onde e ferroulle dous tiros no medio da cara. Eu quedei mudo. Non daba creto. A moza púxose a gritar histérica. O Charli, berrándolle que calase dunha vez, meteulle outro par de tiros a ela e alí quedaron ó pé da mesa en medio dun charco de sangue. Eu pasmado, cos ollos coma pratos.

Nisto sae o Amador da trastenda, botando as mans á cabeza, e vai o Charli e férralle outro tiro e déixao por terra, retorcéndose. Cha, Charli, toleaches ou que, díggolle eu alucinado cando por fin puíden articular palabra. Se o deixo é capaz de chamar á policía, respondeume el.

Aquilo era unha carnicería. Eu xa non sabía onde estaba. Sentín que me fallaban as pernas e caín redondo no chan. Non sei canto tempo botei inconsciente, pero de alí a unha miga empecei a recuperarme. Cando quixen erguerme e abrín os ollos, vin as caras do Charli e do fotógrafo debruzados sobre min, todos alarmados. Estaba no fondo do barranco do miradoiro de Couso, ó pé do castiñeiro. A cabeza parecía que me ía estoupar.

Tranquilo, Cucu, parece que non foi nada, dime o Charli. En dez minutos está aquí unha ambulancia.